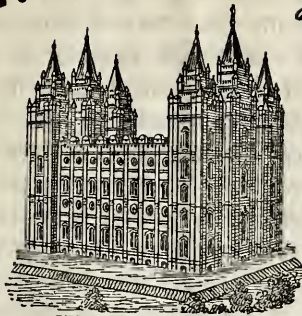

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

de Sidste-
Hellige.

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 16

15 August 1904

53 Aargang

Børnene og Hjemmet.

Af Præsident Joseph F. Smith.

Selv om man maa indrømme, at der blandt de Sidste-Dages Hellige findes de bedste Børn og de bedste unge Mennesker, kan man dog ikke se bort fra den Kjendsgjerning, at der iblandt os findes Børn, som optræde paa en Maade, der er alt andet end passende for de Sidste-Dages Hellige. I vore Menigheder er der unge Mennesker, som bande, ryge Cigaretter og bortødsle Tiden i Letfærdighed eller daarligt Selvfab; de vove op uden at nære nogen Kjærlighed til deres Forældre eller til vor hellige Religion, og de virke frastøbende saavel i Handling som i Tale. Der findes imellem os mange Dreng og Piger, som drive Spøg med hellige Ting, som ere ulhydige mod deres Forældre, egenfindige og opblæste, og som elste Fornøjelser mere end Gud. De tilbringe Tiden i Lediggang og lade sig ikke bevæge til at overbære nogen religiøs Forsamling, ligesaa lidt som de gaa i Søndagsstolen eller i de Unges Uddannelsesforeninger. De ville ikke være med til at løse Kirkens Opgaver og ville heller ikke ved Ord og Exempel søge at fremme Evangeliet.

Hvorfor skulle nu Saadanne opvoxe blandt de Hellige? Jeg siger, at dette kun kan ske, naar Forældrene ere vantro, ligegyldige og efterladende. Hvis de levede overensstemmende med Kristi Være, saaledes som vi have antaget den, vilde deres Børns Optræden bære Præg deraf. Og selv om de endnu tro paa Evangeliet, have de sikkert været efterladende med at udøve det og med at bibringe de unge Mennesker Kjendsfab

dertil, og derved have de tilfidesat et af de vigtigste Lærepunkter. Børn kunne ikke lære Betydningen af Evangeliet eller fatte dets Vigtighed og Værd, hvis de ikke fra ganske smaa og i hele deres Opvæxt høre Tale derom; man bør heller ikke blive trætt af stadig at paaminde dem om, at det er nødvendigt i alle Livets Forhold at følge Sandheden. Det er ikke tilstrækkeligt, at Forældrene beslutte sig paa at belære deres Børn; de bør ogsaa paase, at de rette sig efter deres Raad og Anvisninger. Naar Drengene og Piger begynde at løbe omkring og lege paa Gader eller andre Steder, bør Forældrene sørge for, at de komme hjem til rette Tid; de bør ikke tillade dem at drive om ved Nattetide i højst tvivlsomt Selskab. Vi have den Pligt ikke alene at udøve Kontrol med vore Børn, men ogsaa at foregaa dem med et godt Exempel; vi bør undervise dem og søge at hindre dem i at steje ud. Herren har befaleet, at „saafremt Forældre i Zion eller i nogen af dens organiserede Staver have Børn, og ikke undervise dem i Lærdommen om Omvendelse, om Tro paa Kristus, den levende Guds Søn, og om Daab og den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse, naar de ere otte Aar gamle, skal Synden være paa Forældrenes Hoveder; thi dette skal være en Lov for Zions Indvaanere og i alle dets organiserede Staver. Og deres Børn skulle døbes for deres Synders Forladelse, naar de ere otte Aar gamle, og annamme Haandspaalæggelse, og de skulle ogsaa lære deres Børn at bede og at vandre retfæstent for Herren“ (Pagtens Bog Kap. 68).

Hvis Børn og unge Mennesker belæres om disse Ting efter Evangeliets Aand, og de ved Exempel og tilbørlig Familieorden i Kjærlighed formanes til at følge Exemplet, ville de ikke vise hverken Pligtforsømmelse eller daarlig Opsørjel. Men først og fremmest er det nødvendigt, at Forældrene selv gaa foran og vise den rette Opsørjel, og dog se vi ofte, at de forsømme dette. Der findes iblandt Forældrene mange, som ikke alvorligt søge Ewighedens Skatte; deres Dine ere fulde af Haveshyge, og de anvende al deres Tid paa materielle Ting. De bede ikke, og de ere verdslige i deres Sind, i deres Sædvaner og i deres Handlinger. Børnenes mangelfulde Opdragelse er i saadanne Tilfælde en Følge af Forældrenes Esterladenhed, og en stjern Dag vil det gaa op for dem, at Børnenes Synder komme over deres Hoveder.

Jeg vilde ønske, at min Stemme kunde blive hørt i enhver Familie blandt de Sidste-Dages Hellige. Med Alvor og Kjærlighed vilde jeg, som om min egen Sjæls Salighed afgang deraf, gjentage Herrens Ord til hver Fader og hver Moder i Zion: „Disse Ting burde ikke findes; og maa bortstafes fra eders Midte; . . . og den Befaling giver jeg dem, at den, der ikke iagttager sine Bønner for Herren paa den dertil bestemte Tid, skal ihukommes for mit Folks Dommer. Disse Ord ere sande og trofaste; derfor overtræder dem ikke, og tager Intet derfra.“

Forsømme I at bede? Have I med Kjærlighed og Interesse og ved Ord og Exempel søgt at belære eders Børn om, at de skulle bede og vandre for Herren i Retfærdighed? Have I søgt at undervise dem i Omvendelsens og Troens Grundsætninger — Troen paa den levende Gud? Have I søgt at belære dem om Daaben og den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse? Lade I eders Børn voge op i Mangel paa Gudsfrøgt og lulle eder selv i Søvn med den Tanke, at Søndagskolerne, Uddannelsesforeningerne og andre Organisationer ville drage Omsorg for deres aandelige Velfærd og sædelige Udvikling?

Hvis dette er Tilfældet, da maa I ombende eder og bortkaste eders Forfængelighed og Havesyge; da maa I knæle ned for Herren og i Ydmyghed bønfalde ham om Tilgivelse; da maa I forandre eders Levned, drage Omsorg for eders Børn, ernære dem med Livets aandelige Brød og lade Guds Kjærlighed bo saaledes i eders Hjerter, at al Egennytte og Verdslighed bliver forjaget fra eders Hjem!

Vi have Sandheden i Evangeliet, og vi bør anstrenge os for at forstaa det; vi bør komme til personlig Overbevisning derom og i Aand og Sandhed indprente det i vore Børn. Allfor mange lade deres Børns Opdragelse være afhængig af Tilfældigheder eller overlade den til Andre istedetfor selv at paatage sig den; de synes at gaa ud fra, at den religiøse Undervisning i Kirkens Hjelpeorganisationer er tilstrækkelig. Bort jordiske Begeme vilde snart sygne hen, hvis vi kun gav det Føde en Gang om Ugen, saaledes som nogle af os gjøre i aandelig og religiøs Henseende. Vore Forretninger vilde trives daarligt, hvis vi kun passede dem to Timer om Ugen, saaledes som mange Mennesker gjøre overfor de aandelige Anliggender, og navnlig hvis man vilde overlade Andre at sørge for dem, saaledes som en stor Del af Kristenheden gjør i religiøse Sager.

Denne Sag spiller en saa stor Rolle, at den bør knyttes til det daglige Liv i Hjemmet. Som Forholdet er nu, er der for lidt religiøs Hengivelse, Kjærlighed og Gudsfrøgt i Hjemmet, og der er for megen Verdslighed, Egennytte, Ligegyldighed og Mangel paa Vrefrøgt i Familien. Det er Hjemmet, der maa forbedres. Forsøg heller i Dag end i Morgen at indføre en Forandring i eders Hjem. Ved to Gange om Dagen med eders Familie, og saa eders Hustru og Børn til at bede sammen med eder. Ved Herren velsigne hvert af eders Maaltider. Læs Herrens Ord i Biblen, i Mormons Bog eller i Lærdommens og Pagtens Bog, før I gaa til No, og naar I ellers have Lejlighed dertil. Mæt eders aandelige Fødsel saavel hjemme som paa offentlige Steder. Lad Kjærlighed, Fred, Godhed, Mildhed og Dfferwillighed overfor Andre være raadende i eders Familiekreds. Forsag onde Ord, Misundelse, Had, daarlig Tale og utilbørlige Udtryk, og lad Herrens Aand tage eders Hjerter i Besiddelse. Vær eders Børn disse Ting og hjælp og styrk dem ved et godt Exempel. Lad dem se, at der er Alvor i eders Gjærning,

og at I handle overensstemmende med eders Ord. Vær selv Evangeliets specielle Forkyndere ved den hjemlige Arne. Opgaven for Forsamlinger, Skoler og Organisationer skulde egentlig kun være den at supplere Undervisningen i Hjemmet. Ikke eet af hundrede Børn vilde komme paa Afveje, hvis Exemplet og Belæringen i de hjemlige Omgivelser stemmede overens med Kristi Evangelium, saaledes som det er aabenbaret for de Sidste-Dages Hellige.

Fædre og Mødre! I have for en stor Del selv Skyld, hvis eders Børn blive vantro og ligegyldige. I kunne afhjælpe dette Onde ved at lade Advarslen naa eders Dre.

(„Improvement Era“.)

Den tyske Mission.

Af Præsident over den tyste Mission, Hugh J. Cannon.

Jugen Missionær er kompetent til at dømme om, hvorvidt hans Missionsvirksomhed har været heldig eller ikke. Derjom Held eller Uheld var afhængig af et bestemt Antal Personers Daab, kunde Sagen let afgjøres. Men i saa Fald vilde nogle af de mest energiske Mænd, som nogenfinde have virket i Missionsmarken, blive Nulliteter, og nogle af de ganske almindelige vilde blive af de mest betydende. En saadan Ketteknor kan imidlertid ikke anvendes, og Bedømmelsen af Resultaterne maa derfor helt og holdent overlades til den Almægtige. Evangeliet, som denne Kirkes Væbster ere udsendte for at forkynde, er evigt; de Samtaler, de føre om dets Lærepunkter, ville bestaa evigt; deres Vidnesbyrd ere ligesom deres Sjæle evige, og de ville bære Frugt gennem al Evighed. En Væbste, som ved Ord eller Gjerning bringer nogen af sine Medmennesker nærmere til Sandheden, har udført en Handling, hvis Virkning aldrig sporløst vil forsvinde. Endnu usødte Slægter vilde blive paa-virkede af det Budskab, som han frembærer i Dag, selv om han mulig kan føle sig nedslaaet af den Ligegyldighed, hvormed Menneskene møde hans Gjerning, og tænke ved sig selv, at han Intet har udrettet. Han maa ikke glemme, at han er en af Sædemændene i Guds store Ager, og Sæden vil ikke faa Lov til at fortæres og dø. Man dommer ofte urigtigt om det Arbejde, der udføres i Verden, fordi Resultaterne ikke altid strax vise sig; men Verden kommer til Trods for den Mening, at det er aldeles forkasteligt, alligevel nærmere til Evangeliet, der er bestemt til som „en liden Surdejg at syre hele Dejgen“. Tjenden kan og vil saae Ugræsset, men det vil i værste Tilfælde kun have den Virkning at vanskeliggjøre Arbejdet i nogen Tid uden at volde større Fortræd, end at den kan overvindes. Det kan hindre noget af den gode Frugt i at udvikle sig saa fuldkommen, som den skulde, og det kan bevirke, at noget af den vil komme frem med Lyder, som selv Tiden ikke helt kan udslutte. Men den største Del af Frugten vil blive smuk og god, og Sædemanden

vil glæde sig over, at han har været istand til under sin Mesters Ledelse at udføre et saa herligt Arbejde.

En af Herrens Apostle har udtalt, at selv om der ikke var udført mere eller ikke vilde blive udført mere i Tyskland, end at Dr. Karl G. Maeser var bleven omvendt, saa vilde Kirken alligevel være godt betalt for alle Anstrengelser og Omkostninger i dette Land. Broder Maeser var i hele sit Liv en fremragende Dygtighed paa Kirkens Skoleomraade, og den ovennævnte Apostel kalder ham Faderen til Kirkens Skolesystem — et Læresystem, der nu betragtes som saa vigtigt, at Kirken aarlig anvender 100,000 Dollars til dets Vedligeholdelse. Tusinder af Mænd og Kvinder bevidne, at Dr. Maeser forstod at inspirere dem. Han ikke alene opmuntrede dem og hjalp dem til at opnaa den Skolekundskab, der fordrødes; men han lærte dem Noget, der var endnu vigtigere, nemlig Kundskab om Faderen og Sønnen, hvad der, som Kristus siger, er evigt Liv. De Tusinder, som have indset Nødvendigheden af at følge deres store Lærers Eksempel, gjøre nu Alt, hvad der staar i deres Magt, for at indprente de samme Principer i Andres Sind. De Omstændigheder, som ledede til denne ædle Mands Omvendelse og Daab, synes næsten helt tilfældige; men hvem tør sige, at Følgerne ikke ere evige? Broder Maeser blev døbt af Ældste Franklin D. Richards i Floden Elbe ved Dresden den 12 Oktober 1855. Kort efter emigrerede han til Utah og vendte i Sommeren 1867 tilbage til sit Fødeland, hvor han præsiderede over den schweiziske og tyske Mission i tre Aar.

Naar det er vanskeligt at se Resultaterne af en enkelt Mands Arbejde, bliver det umuligt nøjagtig at bestemme, hvad der er udrettet i en hel Mission. Dette gjælder navnlig Missionen i Tyskland for nærværende Tid. Nationen eller rettere den indflydelsesrige Del af denne har fundet det passende med Hænder og Fødder at modsætte sig det, som vi bevidne er Herrens Værk. Talrige Udvisninger ere blevne anvendte overfor Ældsterne, og de have i Hast maattet fly fra Steder, hvor de lige havde begyndt at missionere. Andre Steder er Arbejdet med Held bleven fremstødet af de lokale Brødre, der holde Præstedømmet, og som paa Grund af deres Borgerret ikke kunne udvises. Det er i Virkeligheden navnlig paa dem, vi maa stole under de nuværende Tilstande. Det er vor Hensigt at have en Lokal-Ældste i hver Gren, som kan lede Møderne, og som vil bestræbe sig for at faa de Hellige til at opfylde deres Pligter, saa at Budskabet maa spredes. Og det maa siges om de Hellige, som føle det Ansvar, der hviler paa dem, at de virke mere energisk nu end tidligere. Og saa nu ere vi Gjenstand for den gratis Avis-Reklame, som de Sidste-Dages Hellige ikke længer ere ukjendte med, og de Banefuligheder, vi i den senere Tid have haft at kæmpe med, skyldes Aviserne. Vi tro at vide, hvem der har staaet bagved de fuldstændig falske og uforløselige Fremstillinger, der ere fremkomne om os.

De Undersøgelser, man har anstillet angaaende vor Fremgangsmaade, har ikke aabenbaret noget som helst farligt, og det er et Faktum, som er værd at lægge Mærke til, at i Løbet af et helt Aar have Politimyndighederne nøje udsponoreret Vældsterne, hvor som helst de gik, og dog har man ikke kunnet fremføre en eneste Beskyldning mod dem for Overtrædelser eller Fornærmelser, uagtet Benner, Bekjendte og Fjender have maattet vidne om deres Opsørjel. Missionærer bleve udviste, fængslede, førte gennem Gaderne ligesom Forbrydere uden at være anklagede for at have brudt nogen af Landets Love eller for at have overtraadt Orden og Sædelighed. Og dog paaberaaber Preussen sig religiøs Frihed og har den ogsaa undtagen for Jesu Kristi Kirke.

Dette har gjort det nødvendigt næsten fuldstændig at forandre vor Missionsplan; men det synes allerede, som om Forandringerne i flere Henseender ville vise sig til Fordel for Værket istedetfor at hæmme det. „Mennesket spaar, men Gud raader.“ Nogle af de mindre befæstede Hellige ere faldne fra, men det store Flertal af de over atten Hundrede Medlemmer ere bedre Mænd og Kvinder og stærkere i Troen i Dag end nogensinde før; de have lært at stole paa Herrens Aands Vejledning, som intet Menneske kan tage fra dem, og uden hvilken de aldrig kunne blive frelst, hvor mange Vældster der end maatte virke i deres Nærhed. I Begyndelsen af Aaret 1904 var der eet Hundrede og tre Vældster fra Zion i denne Mission, næsten en Trediedel mindre, end før Forstyrrelsen indtraadte. Og dog er det ikke for meget sagt, at der er bleven udsørt mere end tidligere, skjøndt de Døbtes Antal er en Ubetvælselighed lavere end det foregaaende Aar. Tilskyndende ere altsaa Resultaterne ikke store, men de ere sikkert gode alligevel; thi de flejnmobile kunne ikke taale de Angreb, som møde dem, naar det blot bliver bekjendt, at de undersøge „Mormonismen“. I en Konference, hvor vi forhen havde tyve Missionærer, have vi nu kun tre. Men nye Medlemmer komme bestandig ind i Kirken, hovedsagelig ved de lokale Brødres Anstrengelser, og een Konference-Præsident melder, at 97½ Procent af Medlemmerne i denne Konference ere Tiendeydere.

Den tyfste Mission er kun ung endnu. Den blev stiftet fra den schweiziske Mission den 1 Januar 1898, til hvilken Tid de to Missioner havde arbejdet i Fællesskab. Dog kom de første Missionærer til Hamburg allerede i 1851, og i November samme Aar blev det første Numer af Zions Panier udgivet under Ledelse af afdøde Præsident John Taylor. Han havde ogsaa Tilskyndet med Oversættelsen af Mormons Bog paa Tysk, der i Løbet af det følgende Aar udkom. Kirkens første Gren i dette Land blev organiseret i Hamburg i August 1852 af Vældste Daniel Garn, som blev udvist af Byen fem Maaneder senere. I Januar 1853 ankom Vældsterne Orson Spencer og Jakob Houz til Berlin som Missionærer. En Uge senere bleve de udviste. Det er gaaet op og ned

med Missionen i Tyskland. Til Tider har Fremgangen været saa stor, at Kirkens Modstandere ere vaagne op, og det er lykkedes dem at lægge alvorlige Hindringer i Vejen for Vældsternes Gjerning. Oppositionen har imidlertid aldrig været uoverkommelig, og Værket er stadig gaaet frem, ofte langsomt, undertiden hurtigt, men altid i samme Retning. Missionen indbefatter for Tiden Tyskland med de forskjellige Kongeriger og Provinser, Østrig, Ungarn, Rumænien og Serbien. Tilsammen have disse Lande et Indbyggertal af 113,000,000. I Rumænien og Serbien staar Arbejdet for Tiden stille, skjøndt der er nogle saa spredte Hellige. Det er ogsaa kun lidt, der er udrettet i Østrig og Ungarn, men der er en god Begyndelse. En Konferencepræsident er nylig bleven beskikket til at varetage Kirkens Interesser der, og Virksomheden vil blive fremmet mere systematisk, end det hidtil har været muligt. I disse Lande maa vi virke under særlig ugunstige Tilstande, fordi Øvrighederne gjerne ville have Enhver til at slutte sig til den Kirke, som besidder Regjeringens Bevaagenhed, medens de forglemme, at vi leve i det tyvende Aarhundrede, hvor ethvert Menneske, som har Frihed til at være ansvarlig for sin egen Person, ogsaa skulde have Frihed til at vælge den Religion, som han synes bedst om.

Men naar Alt kommer til Alt, hvad udrette saa Forsølgelserne, som saa tidt hænge over os? De have den samme Virkning som Sporen paa den glemfomme Hest; den kan blive grusomt brugt; den kan flænge i Rjødet og saa Blodet til at flyde; men den, som Straffen er gaaet ud over, er bagefter mere ydmyg, mere energisk og gjør sin Tjeneste bedre, end det ellers vilde have været Tilfældet. Med Missionærens sikre Kundskab om, at han er paa rette Vej, at Evigheden vil bevise Rigtigheden af hans Gjerning, og at Sagen, han kæmper for, endelig vil triumfere, er han istand til at trænge frem og møde Vanskelighederne. Hans Pligter ligge fuldkommen klare for ham; de tilhøre ikke en indbildt Sindstilstand; de ere ikke Mysterier og ikke Tvivl underkastede. Han forkhynder efter Opfordring sit Budskab og advarer Verden om forestaaende Straffedomme, hvis den ikke vil omvende sig til Herren, og han bliver ikke i mindste Maade gjort ansvarlig for Resultaterne. Herren holder ham kun ansvarlig for det Arbejde, som han personlig udfører. Og med denne Visshed i sin Sjæl lærer han at være paa sin Post, at have et sølsomt Hjerte for Menneskenes Skjæbne, bestandig at iværksætte, bestandig at stræbe fremad, arbejde, vente og overlade Udfaldet til en højere Styrelse.

De Sidste Dages Helliges Organ for Skandinavien
 Grundlagt 1851 · Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Mandag den 15 August 1904

Frihed og Lov.

Lovenes Jagttagelse sætter alle Væsener istand til at gaa fra et lavere til et højere Standpunkt. Loven er paa en Maade en Stige til de højere Ting; vi bestige den, naar vi adlyde Loven. Loven er universel og ubrydelig i sin Virkning. Den handler for eller imod med ens Styrke.

Atmosfæren udøver et stærkt Tryk paa Jorden, som den omgiver, og dog er den det Hjælpemiddel, hvorved saavel en Fugl som en Ballon hæver sig mod Skyerne. Saaledes kan Loven ogsaa virke baade som et Tryk, der tvinger os nedad, og som en mægtig Kraft, der løfter os opad. Loven hviler tungt paa den Ulydige, men den Ulydige føler dens bærende Magt, der gjør ham aandelig fri. Hvis vi ønske at være frie, da maa vi adlyde Loven, og jo større Ulydighed vi vise, des større Frihed opnaa vi.

Dette lyder maaske urimeligt; men lad os et Øjeblik overtænke denne Sætning og se, om den ikke vil holde Stik. Den uvirkomme Sten, der ligger ved Bøjsiden, adlyder kun een enkel Lov — Tyngdeloven. Ormen ved dens Side opfylder foruden Tyngdeloven ogsaa Bevægelsesloven. Fuglen adlyder endnu en Lov, ved hvilken den kan stige op i Rummet. Mennesket er istand til at drage Nytte af flere Love end Dyrene, fordi det er Skaberværkets Midtpunkt, hvorom Alt drejer sig.

Principet gjælder ogsaa, naar det anvendes overfor Menneskeslægtenes forskellige Udviklingsstrin. Barbaren eller den Wilde adlyder kun de faa Love, som Naturen paatvinger ham; derfor staar han lavt med Hensyn til Civilisation, og derfor er han den mere intelligente underlegen. Forbryderen, som brouter af sin Frihed, er en Slave af Magter, der ere stærkere end Fængslets Vaas og Slaa, som han frygter. Den Ryggeløse, som ikke har nogen Agtelse for Guds Love, og den Begjærlige, som bruger Friheden til at tilfredsstille sin Nydelseslyste, ere begge Slaver af deres Lyster og bundne til den mest grumme af alle Herkere — deres eget fordærvede Jeg. De ville ikke, sige de, have nogen Lov eller Religion til at beskjære deres Frihed, men de lade sig regjere af Laster. Ingen skal fortælle dem, hvad de skulle gjøre — det vilde være Tyranni — men de rette sig fuldstændig efter deres lastefulde Begjærlighed.

Guds Love ere ogsaa Naturens Love, og hvilke følger Overtrædelse

deraf fører med sig, naar det angaar Bevarelsen af det menneftelige System, det faar den at føle, som er henfalden til Tobak, alkoholholdige Drikke og ukydft Begjær.

Lovovertræderen lever i Fordærvelfens Trældom. Den Lovlydige indgaar til Guds Børns herlige Frihed. „Den, der regjeres ved Lov, bliver ogsaa bevaret ved Lov og fuldkommet og helliggjort ved samme,“ siger Herren til Profeten Jofeph.

„Den, som bryder en Lov, og ikke efterkommer Loven, men søger at blive sig selv en Lov og med Forfæt fremturer i Synd, og ganske forbliver i Synd, kan ikke blive helliggjort ved Lov, ej heller ved Raade, Ret eller Dom.“

„Og hvert Rige er givet en Lov, og hver Lov har ogsaa visse Grændfer og Betingelser. Alle Væsener, der ikke ere disse Betingelser lydige, blive ikke retfærdiggjorte.“

Og atter: „Der blev en Lov uigjensaldelig fastsat i Himlen, før denne Jordts Grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle Vefignelser ere forjættede; og naar vi erholde nogenfomhelst Vefignelse fra Gud, faa er det ved Lydighed til denne Lov, ifølge hvilken Vefignelsen blev forjættet.“

Synd er den ubehageligfte af alle Herfere. Evangeliet er Frihedens fuldkomne Lov, ved hvilken vi kunne frigjøre os fra Syndens Trældom. Frelsensplanen, der lærtes af Kristus og hans Apostle, er et trinvis System af Love, hvorved vi kunne hæve os op fra lavere til højere Tilftande; og den Sum af Frihed, vi glæde os ved, ftaar i Forhold til den Højde, vi naa til paa dette Trinftifte. Det første Trin er Tro, det næfte er Omvendelse, men det er ikke tilftrekkeligt at ftandfe der. Der er endnu en Syndehyrde, som holder os nede, og Loven, som vil frigjøre os fra denne Hyrde, nemlig Daaben til Syndernes Forladelse, maa følge efter. Men dermed er Trinftiftet ikke til Ende; disse ere kun de første Trin. At ftandfe ved nogen af dem vilde kun tilintetgjøre de Skridt, vi alt have gjort mod Frihedens fuldkomne Maal. Løfenet maa være: Fremad og opad uden Standfning. Vi maa „leve af hvert Ord, som udgaar gennem Guds Mund“. Vader os derfor forbigaa Begyndelseslæren om Kristus og ftride frem til det Fuldkomnere, at vi ikke atter lægge Grundvolden angaaende Omvendelse fra døde Gjæringer og Tro paa Gud, og Læren om Daab og Haandspaalæggelse og den evige Dom.

Alle Herrens Gjæringer adlyde enten en højere eller lavere Lov. Luften og Vandet ere bundne ved bestemte Love. Sole, Maaner og Stjerner bevæges i deres Tider og Rum i Lydighed til Guds Love; selv „Jorden efterkommer et celestiaft Riges Lov; thi den opfylder Maalet for fin Skabelse og overtræder ikke Loven“, og den skal derfor i rette Tid komme nærmere Guds Trone og blive et paffende Opholdsfted for de Retfærdige eller Faderens celestiale Børn, som ftulle arve den.

I Audiens hos den svensk-norske Konge. Fra Christiania strives: Et lille Selskab af Sidste-Dages Hellige søgte den 23 Juli paa det kongelige Slot i Christiania Audiens hos Kong Oscar II. Høfligst med dette Foretræde var fornemmelig at hilse paa Hans Majestæt. Følget bestod af Konferencepræsident G. Torgersen, Søster Anna Burgon og Døtre, Rosa og Lillian, fra Ogden, Utah, og Ældsterne Otto F. Monson, Charles W. Larsen, John M. Thorup, Fin H. Berg, George T. Larsen og Lars Olsen.

Paa Selskabets Begjæring om Audiens hos Kongen blev der beredvilligt svaret, at Hans Majestæt kunde modtage dem om en Time. Denne Ventetid benyttedes til at spadserere i den smukke Slotspark. Ved den fastsatte Tid bleve de af en Tjener førte ind i Statsraadsværelset, hvor de modtoges af Kongen, som rakte dem Haanden og venligt hilste paa hver af dem. De følte sig behageligt berørte af hans forekommende Væsen og af den frie Aand, som karakteriserer ham. Samtalen angik nærmest Selskabets Nationalitet, Stilling og Hjemsted; ved Audiensens Slutning nedbad Præsident Torgersen paa Selskabets Begne Herrens Velsignelse over Hans Majestæt, hans Familie og Undersaatter. Med hjertelig Følelse svarede Kongen i opløstende Ord: „Gud velsigne eder og eders hele Folk.“

Pionerdagen 24 Juli fejredes her med stor Glæde. Søstende over halvtred-
sindstyve Aar vare Væresgjæster, og de to ældste Søstende i Christiania Gren, Broder Lars Andersen, døbt den 21 Januar 1867, og Søster Marthe Pedersen, døbt den 8 Juni 1859, bleve kronede med Blomsterkrandje som et Symbol paa Trofasthed og Flid. Et interessant Program, bestaaende af Taler, Sang, Musik o. s. v., blev udført, og der herskede hele Tiden en udmærket Festsstemning hos Forsamlingen, der varede fra Kl. 10¹/₂ Form. til 6 Efterm., og under hvilken unge Søstre ved Middagstid serverede Forfriskninger til Gjæsterne. Om Aftenen Kl. 7 afholdtes ordinært Møde, og mange af Grenens Medlemmer og Fremmede vare tilstede. Efter Mødet blev een døbt.

Præsident Grants Besøg. Konferencerne ville denne Gang saavel for Ældsterne som for de Hellige og deres Benner blive af særlig Interesse, idet Præsident over den europæiske Mission, Heber F. Grant, i Selskab med Missionspræsident Anthon L. Skandhy vil besøge hele Missionen. Præsident Grant ankom til Kjøbenhavn Torsdag den 4 August og talde Fredag Aften for en offentlig Forsamling, Korsgade 11. De to Præsidenter i Selskab med Præsident Grants Hustru og to Døtre afrejste Lørdag Aften fra Kjøbenhavn paa Vej til Stockholm, hvorfra de efter adskillige vigtige Affærsers Ordning fortsætte Rejsen gennem Götakanalen til Gøteborg og videre til Christiania.

Kirkens Medlemmer og deres Venner ville uden Tvivl med Glæde benytte Lejligheden til at blive bekendte med en af de Mænd, som Herren i de senere Dage har overantvordet den apostoliske Myndighed. Det er første Gang, Præsident Grant besøger Skandinavien, og vi forvente, at hans Besøg vil faa stor Indflydelse i denne Del af Herrens Vingaard. Senere paa Rejsen gennem Danmark vil Præsident Fjeldsted ogsaa slaa Følge med ham.

Efteraarskonferencerne 1904 i den skandinaviske Mission ville blive afholdte som følger:

Göteborg	13, 14, 15	August
Christiania	20, 21, 22	"
Bergen	27, 28, 29	"
Trondhjem	3, 4, 5	September
Sundsvall	10, 11, 12	"
Malmö	14, 15, 16	"
Narhus	17, 18, 19	"
Nalborg	24, 25, 26	"
Kjøbenhavn	27, 28, 29	"
Stockholm	1, 2, 3	Oktober.

Moderne ville overalt faa vidt muligt blive afholdte i samme Orden som ved foregaaende Konferencer: Offentligt Møde Lørdag Aften; Søndag Formiddag Søndagskolekonference; Søndag Efterm. og Aften offentlige Forsamlinger; Mandag Aften Hjelpeforeningernes Konference og Tirsdag Aften Grensmøde, hvori dog kun Kirkens Medlemmer deltage. Alle Søndagskoleforstandere og andre Præsiderende anmodes indtrængende om at udarbejde fuldstændige Rapporter til Konferencerne og faa vidt muligt selv indfinde sig. (Se „Stjernen“ for 1 Sept. 1903.)

Konferencen i Stockholm holdes, som det ovenfor ses, den 1 Oktober, til hvilken Tid det nye Missionshus, som nu er under Bygning, forventes at være færdigt til Indvielse. Herom vil imidlertid senere udgaa Meddelelse.

Af Naaden ere I frelste.

Af Præsident over den tysk-schweiziske Mission, Hugh J. Cannon.

Hvem har ikke hørt eller læst disse Ord i Efeserbrevet? Man kan gennemlæse hele den hellige Skrift uden at finde et Sted, der hyppigere er anført; men Spørgsmaalet er, om Menneskene rigtig forstaa dette Sted. Studerer man det nøje, vil man opdage, at der ligger en Betydning deri, som den overfladiske Læser aldrig tænker over. Rigtigt forstaaet hentyder det til Frelserens store Kjærlighed og Barmhjertighed og opmuntrer Alle til at lyde og følge ham, som har bragt et saa stort Offer for

dem. Men der findes saa Steder i Biblen, som saa ofte ere blevne misbrugte og misforstaaede. Vil man finde en Undstyldning for sin Ligegyldighed overfor Evangeliets Fordringer eller endog for sine Synder, anfører man som oftest dette Sted. Goethe sagde: „Af Naturen have vi ingen Fejl, som ikke kunne blive til Dyder, ingen Dyder, som ikke kunne blive til Fejl. Disse sidste ere netop de betænkeligste.“ Man kan sige det samme om Bibelen. En grundig Undersøgelse vil næsten paa hver Side bringe Noget frem, som kan tjene til vor evige Frelse. Man vil ogsaa kunne erfare det modsatte, naar Folk i den Grad misforstaa et Skriftsted, at de deri indeholdte Dyder blive til Fejl.

Hele det paagjældende Sted lyder saaledes: „Thi af Naaden ere I frelste ved Tro, og det ikke udaf eder, — Guds Gave er det, — ikke udaf Gjerninger, for at ikke Nogen skal rose sig.“ Vi anerkjende Gud som Verdensaltets Skaber. Han har skabt os i sin Lignelse og med de samme Egenskaber, som han selv besidder, kun med den Forskjel, at vore endnu ikke ere fuldkommengjorte. Han har givet os Livet. Men ligger Livet ikke i vor egen Haand? Hvor ofte hører man ikke om Folk, som paa Grund af Besværligheder, de selv eller Andre ere Skyld i, tabe Lyften til at nyde den herlige Gave, som Livet er. Vi se af Statistiken, at Nogle jage sig en Kugle gennem Hovedet, Andre hænge eller drukne sig — og dette kun fordi de ikke forstaa Livet og hvad det vil sige at leve. De tilintetgjøre den Gave, som Herren har stænknet dem. Saligheden eller det evige Liv er ogsaa en Gave fra Gud. Kristus er død for os, og ved hans forsonende Blod ere vi alle blevne delagtige i denne Gave. Men vi kunne ogsaa, saaledes som det fortvilede Mennekte, der forforkter sit Liv, udelukke os selv fra Nydelsen af denne Betsignelse. Herren har givet os Fornuft, men han vil, at vi skulle bruge den.

Den Være, at man uden at ansirenge sig kan saa Borgerret i Guds Rige, er i højeste Grad farlig. Mennektene ville i Reglen gjerne tinge om Prisen og søge at faa det Uttraaede saa let som muligt, og de ville i det Hele taget nødig gjøre mere end det, der efter deres Mening er nødvendigt for at naa Maalet. Mennektet er i Reglen utilbøjelig til at udvise Energi og søger som oftest at undgaa Alt, hvad der synes besværligt. Det burde ikke være saaledes, men det er nu desværre en Kjendsgjerning. Der findes dog en Gnist af Guddommelighed i Mennektet, og denne skulde man stjerne og pleje, indtil den kunde udvikle sig, gennemtrænge og gennemvarme Mennektet og føre det tilbage til den ophøjede Stilling, som Herren har beredt for det. Men dette kan kun naaes ved uophørlig Virksomhed, og netop heri fremtræder Utilstrækkeligheden og Svagheden i Verdens forskjellige Religioner. Det er ofte bleven sagt, at Livet er en Skole. Vi kunne ogsaa sammenligne Religionen med en Skole. En Skole, som kun forlanger lidt af sine Elever i Forhold til deres Alder, kan man ikke rose. Den vil i Reglen kun frembringe ringe Udvikling hos dem, og hvis der fra

en saadan skulde udgaa en virkelig stor Mand, kan han takke sig selv og ikke Skolen for sine Kundskaber. Lærerne i en god Skole ere mere eller mindre skarpsindige, og dersom de mellem Eleverne træffe en, som ikke kan følge med de Andre, fordi han ikke vil udvise den nødvendige Flid, bliver Resultatet i Reglen, at han bortvises fra Skolen. Saaledes er det ogsaa med Religionen. Hvis en Lære kun forlanger lidt, det vil sige, hvis den gjør Vejen saa let og fremkommelig for dens Tilhængere, at de ikke selv behøve at gjøre Noget, da er den ingen Religion af Gud, og da kan man ikke vente gode Frugter af den. Og da det Gode og det Onde ikke have Noget med hinanden at gjøre, vil den guddommelige Religions Lærere være lige saa skarpsindige som den gode Skoles, og de ville bortvise dem, som elske det Onde og ikke ville lade sig omvende.

Er det muligt i dette Liv at erhverve noget værdifuldt, som vi kunne beholde, uden at arbejde? Nej, det er ikke muligt. En sand Religion har netop lige saa meget at gjøre med dette Liv som med det, der kommer efter. Og et pletfrit Liv er Nøglen, der vil aabne os Døren til Guds Rige. En engelsk Filosof har sagt: „Se op, se ned, til Siden, bagved eller foran dig, og se, om du noget Sted faar Dje paa en virkelig Helt, Hellig, sand Gud, eller selv en Djævel, som ikke er bestjæstiget. Ikke Antydning af en saadan.“ Ingen vil negte, at Djævelen er en flittig Arbejder; heller ikke vil Nogen med Fornuft kunne bestride, at Herren er flittig. Hvis han ikke var det, vilde Fjenden overvinde ham. For at ligne Faderen maa vi derfor være Arbejdere og følge den Fremgangsmaade, han har lagt til Rette for os, thi som Paulus siger: „Saa løber da jeg som En, der ikke løber paa det uvisse, jeg slaar som En, der ikke sætter i Luften.“ En Lære, der er Skyld i, at Nogen bliver træet, fordi den med Urette giver ham et Løfte om Salighed, den ikke kan indfri, er Mennekeværk, og man tager fejl, hvis man efter udstaaet Løb eller Kamp tror at vinde nogen Sejerspris eller at blive ophøjet i Guds Rige.

Nogen vil maaske sige: „Det ansførte Sted siger jo udtrykkelig, at Saligheden ikke kommer af Gjerninger.“ Ligeledes læse mange gjerne det Sted i Romerbrevet, hvor det hedder: „Vi holde nemlig for, at et Menneke retfærdiggjøres ved Tro, uden Lovs-Gjerninger.“ Men findes der et Menneke i hele den vide Verden, som virkelig tror, at han kan blive salig uden at underkaste sig Bestemmelserne i Herrens Lov, thi Troen gjør ikke Loven til Intet, som Paulus bagefter siger. Eller er dette kun en Udvej, en Undskyldning, fordi man ikke har Mod og Lyft til at gjøre, hvad Herren har befaleet? Gjaldt de Love, som Kristus saa ofte talte om, og som han selv kom for at fuldkomme og adlyde, kun for ham og hans Tilhængere i hine Tider? Saavel Kristi Liv som hans Ord ere en bestandig Advarsel til dem, der prøve paa at finde en nem Vej tilbage til Himmerig. Den rige Yngling, som kom til Kristus for

at finde det evige Liv (hvis det kunde findes paa en for ham behagelig Maade), fik til Svar: „Hold Budene, sælg, hvad du har, giv det til de Fattige og følg mig.“ Men denne Fordring var for stor for ham. Saligheden, som i Birkeligheden er en Gave, blev tilbudt ham, men han afflog den. Under hele sin Mission prædikede Jesus Evangeliet med kraftige Ord og benyttede ligefremme og skjønne Signelser, ligesom han ved sit eget Exempel virkede mægtigt dragende. Han lærte af sin himmelske Fader; han kaldte Synderne til Omvendelse; han forkyndte sin Faders uigjensaldelige Lov: Daas ved Neddypning eller Gjenfødselse af Vand og Aand; han lovede, at de, som vilde gjøre Herrens Villie og som følge deraf maatte taale Verdens Had og Forfølgelse, skulde til Gjengjæld opnaa Freden med Gud og til Slut det evige Liv. Hvem vil paastaa, at hans Ord og Lærdomme ere uforstaaelige? Idet han gav sit Liv for os, viste han, hvilken Værdi Sjælene have; men hans Liv og hans Lære modbevise den Paastand, at man kan blive salig uden at holde Loven. Frelsensplanen er fuldkommen; den indeslutter i sig Alt, hvad der vedrører Menneskenes Frelse, og hvis den Del af Planen, der sysselsætter det ringeste Individ, er ufuldkommen, saa er hele Planen ufuldkommen; thi det Hele kan ikke være mere fuldkomment end de enkelte Dele, og den Del af Planen, som vilde give En Frelsen, uden at man selv behøvede at gjøre Noget for at opnaa den, var sikkert ufuldkommen og usand og vilde kun være stiftet til at svække, medens det Fuldkomne, det Sande styrker.

Men Kristus var ikke alene om at forkynde, at Guds Love skulle overholdes. Hans Apostle og de, som bleve kaldede af ham, arbejdede flittigt og maatte lide meget for at faa dette indprentet i deres Medmenneskers Hjerter. Allerede den Gang vilde Folk have en Forklaring, og Paulus skrev det ovennævnte Stykke for at forklare et bestemt Punkt. Folket mente, at de bleve salige ved Omstjærelsen og ved de gamle Mose-Love, men Paulus vilde lade dem forstaa, at det evige Liv ene og alene kunde naaes gennem Kristus og hans Lære. Omstjærelsen og de jødiske Stikke, som Folket holdt saa stærkt fast ved, kunde ikke bringe dem Salighed. Man vil ogsaa lægge Mærke til, at denne Apostel selv efter at være bleven omvendt oprigtig angrede de Synder, han tidligere havde begaaet, og at han gif hen og lod sig døbe til Syndernes Forladelse af en dertil bemyndiget Herrens Tjener, og vi spørge, hvorfor han gjorde dette, naar Saligheden var en Gave uden at være betinget af Gjærninger? Er det ikke et uigjendriveligt Bevis paa, at Gjærninger ogsaa ere nødvendige? Vi skulle betragte det evige Liv som en Guds Gave, og vi skulle takke ham for den, fordi han derved har gjort det muligt for os sammen med ham og hans Søn at kunne deltage i denne uforstyrrelige Lykke. Hvad have vi gjort for at fortjene den? Kun saare lidt; men vi kunne og skulle vise Herren, at vi ere villige til at bære

Alt og gjøre Alt som et ringe Bevis paa vor Taknemlighed. Paulus havde særlig Grund til at sige: „Af Naaden ere I frelst“; thi han var tilhyneladende næsten imod sin egen Villie kommen til Sandheds Erkjendelse. Enhver, som vil, kan lære at kjende, hvad Evangeliet er; men det synes at være saa ubekvent at følge, Banskkelighederne synes at være uovervindelige, og ligesom en feig Soldat, der kryber ned bag Gjerdet, saasnart Fjenden nærmer sig, saaledes gjemmer man sig ved det første Angreb bag et Skriftsted, der siger, at Saligheden er en Gave, uden at man gjør sig den Ulejlighed at læse hele Kapitlet og derved komme til Erkjendelse af, at Ordene have en helt anden Betydning. Goethe siger ganske rigtigt: „Det er ikke nok at vide, man maa ogsaa anvende; det er ikke nok at ville, man maa ogsaa gjøre.“ Det er ikke nok at vide, hvad Evangeliet er; man maa anvende det i det daglige Liv. Det er ikke nok, at man gjerne vil gaa tilbage til Himlen; man maa ogsaa gjøre det og følge den rette Vej.

Den gamle Profet Lehi giver os i Mormons Bog en god Forklaring om dette Punkt; han siger:

Og Menneskene ere tilstrækkeligt underviste, saa at de kjende Godt fra Ondt. Og Loven er givet til Menneskene. Og ved Loven bliver intet Kjød rejsfærdiggjort, eller formedelst Loven ere Menneskene forfæstede. Ja, ved den timelige Lov forfæstedes de; og ligeledes ved den aandelige Lov bortdøs de fra det Gode og blive elendige evindeligen.

Men Gjensløsning kommer i og ved den hellige Messias; thi han er fuld af Naade og Sandhed.

Se, han hengiver sig selv som et Syndoffer for at fyldestgjøre Loven for alle dem, som have et jønderknust Hjerter og en angergiven Aand; og for ingen Andre kan Loven indfæstgjøres.

Af hvor stor Bigtighed er det derfor ikke at kundgjøre disse Ting for Jordens Beboere, for at de kunne vide, at intet Kjød kan bo i Guds Nærvaarelse, uden formedelst den hellige Messias Fortjenester, Barmhertighed og Naade; han, som nedlægger sit Liv efter Kjødets, og tager det igjen ved Aandens Kraft, paa det at han, som er den Første, der skal opstaa, maa kunne tilvejebringe de Dødes Opstandelse.

Saaledes bliver han en Førstegrøde for Gud, efterjom han skal gjøre Forbøn for alle Mennesker; og de, der tro paa ham, skulle blive frelst.

Og formedelst hans Forbøn for Alle komme alle Mennesker til Gud; og de staa for hans Ansigt for at dømmes af ham, i Overensstemmelse med Sandheden og Helligheden, som bor i ham. Hensigten med Loven, som den Hellige har givet for den fastsatte Strafs Fuldbyrkelse, er derfor, at den skal være til Forsoningens Formaal, og den bestemte Straf er en Modsætning til den bestemte Ulyksalighed.“

„Og Messias kommer i Tidens Fylde, at han maa igjensløse Menneskenes Børn fra Syndesaldet. Og fordi de ere gjenløste fra Syndesaldet og kjende Godt fra Ondt, ere de blevene fri for evigt, til at handle for sig selv, og ikke paavirkes af Noget, med Undtagelse af Lovens Straf paa den store yderste Dag, i Overensstemmelse med de Befalinger, som Gud har givet.

Derfor ere Menneskene fri efter Kjødets; og alle Ting, som ere tjenlige for Menneskene, ere dem givne. Og de kunne frit vælge Frihed og evigt Liv, formedelst den store Midlers Forbøn for alle Mennesker, eller Fangenskab og Død, ifølge Djævelens Magt og Fangenskab; thi han søger at gjøre alle Mennesker ulyksalige, ligesom han selv er“ (2 Nephi 2:5—10, 26—27).

Mennesket kan altsaa vælge, om det vil gaa modig fremad og berede

sig til den evige Frelse ved Troen, den Tro, hvorm Kristus talte, da han sagde: „Den, som tror paa mig, vil ogsaa gjøre de Gjerninger, jeg gjør,“ eller han kan støtte sig til den gamle Undskyldning og vente og se, hvad der bliver af ham og hans Tro til Naaden uden Lovs-Gjerninger.

Altsaa ikke ved Tro alene, ikke ved Gjerninger alene, ikke ved Naaden alene, men kun ved at søge den første — Drivfjederen til vore Handlingers Kraftfylde, ved at opfylde den anden — Lovens uigjensindelige Fordringer, og ved at modtage af den tredje — Jesu Fortjenester, kunne vi forvente at komme til at bo i Guds Nærhed, og endda kun „den, som sejrer,“ sagde Herren ved Aabenbareren, „skal arve disse Ting (en ny Himmel og en ny Jord), og jeg skal være hans Gud, og han skal være min Søn.“

(Der Stern.)

Alkohol som Lægemiddel.

Uagtet det endnu er meget almindeligt at bruge Alkohol som helbredende Middel, saa at det overvejende Flertal af Læger anvender den endog efter en stor Maalestok, kan der dog, efter hvad de videnskabelige Undersøgelser om Alkoholens fysiologiske Værdi have bragt frem, ikke være mindste Tvivl om, at denne Anvendelse af Alkohol kun er en Levning fra Fortiden og dens Misforstaaelser, og at den engang i Fremtiden vil uldstændig svinde.

Dengang man endnu troede, at Alkohol baade styrkede, nærede og varmede, altsaa tilførte Organismen Kræfter, var det naturligt, at den ogsaa anvendtes som Helbredelsesmiddel. Men da Videnskaben viste, at alt dette var Blendværk, blev kun den saakaldte stimulerende Virkning tilbage. Da nu denne sandsynligvis altid afhænger af dens giftige (lammende) Virkning paa Nervesystemet, og man er i Besiddelse af andre Midler, der samtidig med at stimulere kraftigt (i spore Organismen til at bruge af sin opsamlede Kraftmængde) ikke have Alkoholens farlige forførende Egenskaber, er der ingen Grund til at beholde dette Middel. Selv dens lammende Evne, der jo kunde tænkes at finde Anvendelse under Krampetilstande, kan undværes, og Alkohol kan ogsaa med Lethed her erstattes af langt bedre Midler.

At den desuagtet varmt anbefales af saa mange Læger med højt ansete Navne, har mindre at sige, hvis disse Læger ikke have skaffet sig Erfaring om, hvorledes Sygdommene forløbe uden at behandles med Alkohol; og saa vidt bekjendt have alle Læger, der grundigt have prøvet begge Metoder, udtalt sig afgjort til Gunst for Sygebehandling uden Alkohol.

(„Om Alkohol“ af Mich. Larsen og S. Triier.)

Indhold:

Børnene og Hjemmet.....	241	Bionerdagen	250
Den tykke Mission	244	Præsident Grants Besøg	250
Redaktionelt:		Etteraarskonferencerne 1904	251
Frihed og Lov	248	Af Naaden ere 3 frelste	251
3 Audiens hos den svenske-norske		Alkohol som Lægemiddel	256
Rouge	250		